

burde have denne Undtagelsesstilling. Men man enedes dog om ikke at berøve hende den, bl. a. ud fra den Betragtning, at medens Manden maaske nok for en Tid kan undværes i Hjemmet, er Hustruen i alle Tilfælde uundværlig, og derfor burde man ikke fjerne hende fra Hjemmet til Afsoning. Jeg kan give Bestemmelsen min Tilslutning.

Angaaende Kapitel II, om Formuen, skal jeg bemærke, at jeg anser det for en overordentlig stor Vinding, at Ordene „Gifteej“ og „Gifteret“ er strøget. Vi har under Udvalgsbehandlingen i Folketingsudvalget tumlet meget med disse Ord for at faa dem erstattet med andre, men vi opgav at finde noget enkelt Ord at sætte i Stedet for hvert af disse to, og vi dristede os ikke til noget saa gennemgribende som at oversætte de paagældende Paragraffer fra juridisk Sprog til almindeligt Dansk. Det tror jeg nemlig godt, vi kunde have gjort, men det turde vi altsaa ikke. Nu er det saa heldigt, at Juristerne selv har gjort det, og jeg hilser dette Forslag med Glæde.

I en Henseende adskiller Kapitel IV sig fra Folketingets oprindelige Vedtagelse, nemlig med Hensyn til, hvad den højtærede Justitsminister sagde man populært — jeg vilde snarere sige upopulært — kalder Hustruløn. Det drejer sig om en Bestemmelse om Vederlag til den Ægtefælle, der yder den anden Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed. At en saadan Bestemmelse behøver at vække nogen Diskussion, er i og for sig ganske urimeligt. Man skulde egentlig anse det for selvfølgeligt, at hvis en Hustru, foruden at passe den almindelige Husholdning og tage sig af Børnene, hjælper Manden i hans Erhvervsvirksomhed, erholder hun nogen Løn derfor. Det vil Manden i ethvert ordentligt Ægteskab give hende. Men jeg skal ikke insistere paa Opretholdelsen af den saa omstridte Bestemmelse, saa meget mere som den i Virkeligheden indeholdes i § 3, naar denne læses paa en forstandig Maade.

Af Kapitlet „Forskellige Bestemmelser“ vil jeg omtale § 54, som betegner et meget beklageligt Tilbageskridt fra Folketingets Vedtagelse i 1920. I denne var der i § 188 tillagt den længstlevende Ægtefælle fuld Arveret til den afdødes Formue, naar der ikke var Livsarvinger. Denne Bestemmelse er her ændret derhen, at hvis en Ægtefælle ikke efterlader sig Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader

eller Moder, men ellers hele Formuen. Denne Bestemmelse forekommer mig ganske urimelig. Det er klart, at det maa være saaledes, at det er Ægtefællen alene, der arver.

Endvidere maa jeg beklage, at Reglerne om uskiftet Bo er udeladt. Den højtærede Justitsminister udtalte, at det var sket, fordi de er Genstand for Behandling i Familieretskommissionen i Forbindelse med andre arveretlige Spørgsmaal, og endvidere mener han ikke, at de danner et naturligt Led i det foreliggende Forslag. Det forekommer mig beklageligt, at dette Afsnit er taget ud. Det kan være godt nok, at det er under Overvejelse andetsteds, men hvornaar ser man Resultaterne deraf, og spiller det virkelig en saa uhyre Rolle, om disse Bestemmelser danner et naturligt Led af denne Lov eller ikke? Er det ikke langt vigtigere at faa gennemført gode Bestemmelser, end om de faar den strengt korrekte juridiske Placering i Lovgivningen? Naar det nye Lovforslag en Gang kommer, kan vi jo tage disse Bestemmelser ud af Ægteskabsloven. Vi er jo ikke saa bange for at tage nogle Paragraffer ud af et Lovforslag og sætte dem ind i et andet, det gør vi jo ret jævnligt, og der er en af de omtalte Bestemmelser, der spiller en stor Rolle, nemlig at en Enke har samme Ret som Enkemanden til at sidde i uskiftet Bo. Manden kan bestemme, at hun kan det, og hvis han tænker sig om, vil han sikkert som Regel give hende denne Ret. Men det glemmes ofte, og saa er der et stort Besvær med at faa denne fuldkommen selvfølgelige Sag ordnet. Derfor foreslaar jeg at sætte denne Paragraf ind i Loven igen sammen med de Paragraffer, som slutter sig dertil.

Det maa ligeledes beklages, at § 190 i Folketingets Affattelse om gift Kvindes Adgang til Næringsdrift og Paragrafferne om Beskatning er forsvundet, og jeg foreslaar, at disse Paragraffer tages op igen til Overvejelse, selv om den højtærede Justitsminister vil indvende, at de ikke passer ind i dette Lovforslag.

I øvrigt haaber jeg, at Udvalgsbehandlingen bliver kort. Vi har drøftet hver enkelt af disse Paragraffer saa grundigt under den tidligere Behandling, at der ikke kan være Grund til nogen lang Drøftelse nu, og som jeg har sagt, er det vigtigt, at dette Lovforslag snart kan træde ud i Livet som Lov.

Justitsministeren (Steincke): For den velvillige, jeg tør næsten sige overordent-